

ordninger, derfor er det vigtigt, at forsøgene i visse amter i Danmark bliver gjort landsdækkende.

Svar (16/6 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg kan oplyse, at jeg er indstillet på at indføre en ordning med dosisdispensering af lægemidler til enkeltpersoner.

Jeg skal dog samtidig gøre opmærksom på, at indførelsen af en sådan ordning kræver en ændring af lovgivningen på en række områder.

Spm. nr. S 2959

Til sundhedsministeren (8/6 2000) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren oplyse, om det kan have sin rigtighed, at Sundhedsministeriet ikke har udarbejdet en ny redegørelse om udbygning af de fysiske rammer i psykiatrien, til brug bl.a. vedrørende antallet af enestuer, siden juni 1998, og i givet fald, hvornår bliver der udarbejdet en ny?«

Svar (19/6 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg kan oplyse, at »Regeringens statusrapport om tilbuddene til sindslidende 1997 og 1998, del I og II« udkom i september 1999.

Statusrapporten er tilgængelig på Sundhedsministeriets hjemmeside: »www.sundhedsministeriet.dk/Psykiatri/Publikationer om psykiatri.«

Jeg kan samtidig oplyse, at Sundhedsministeriet og Socialministeriet nu indsamler data til statusrapporten for 1999, der udkommer til efteråret.

Spm. nr. S 3065

Til socialministeren (21/6 2000) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren kommentere om det virkelige kan have sin rigtighed, at den skleroseramte, der er omtalt i artiklen »Troen på velfærdssamfundet er væk« fra Dagbladet Djursland mandag den 5. juni 2000, skal affinde sig med en så dårlig behandling af sin kommune?«

Svar (29/6 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Som det fremgår af artiklen »Troen på velfærdssamfundet er væk«, bragt i Djursland Dagblad den 5. juni 2000, har pågældende borger oplevet ventetider på at få en række hjælpemidler.

Af § 3 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, fremgår det, at kommunen og amtskommunen skal behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp og i så fald hvilken. Kommunen eller amtskommunen fastsætter en frist for, hvor lang tid der må gå, inden der skal være truffet en afgørelse.

Der er ikke i loven eller dens forarbejder givet anvisning på, hvor korte eller lange fristerne kan være. Det er kommunerne og amtskommunerne, der har ansvaret for vejledningen og opgavevaretagelsen over for borgerne og træffer afgørelser i de konkrete sager.

Det er derfor kommunalbestyrelsens og amtsrådets opgave at fastlægge fristerne som led i lokale prioriteringer af, hvordan kommunens eller amtskommunens samlede ressourcer bedst anvendes.

Loven indeholder ikke anvisninger på, fra hvilket tidspunkt fristerne begynder at løbe. Det er min opfattelse, at fristen regnes fra det tidspunkt, hvor det står eller burde stå klart for forvaltningen, at en borger - mundtligt eller skriftligt - har bedt om at få hjælp, og at der derfor skal træffes en afgørelse.

Der er ikke særlige regler om sanktioner, hvis en kommune eller en amtskommune overtræder § 3. Det medfører, at en overtrædelse kan behandles på samme måde, som gælder for andre regler om sagsbehandlingen.

De sociale klagemyndigheder kan således i forbindelse med behandling af klagesager påse, om der er fastsat en frist for den pågældende sagstype, og om ansøgeren har fået sin afgørelse